

BEVEZETÉS

A természet a leghatalmasabb, nála gigantikusabb nincsen! Elpusztíthatatlan! Nem szabad felhergelni, mert nincs annál nagyobb katasztrófa, mint mikor a természet ellenünk fordul. Fogalmunk sincs, hogy milyen energiák, erők vesznek minket körül nap mint nap, és ha csak egy kis részét tudnánk uralni, csodálatos dolgokra lennénk képesek... Az erők velünk vannak, körülölelnek minket.

Valahol a tenger lázadni kezd, és vihar alakul ki felette! A Villámok csak cikázva üldözik egymást a levegőben, a Szél meg rohan, felkapva a hatalmas hullámokat, és töri maga előtt az utat. A tenger közepén a Víz felemelkedik, egy vastag törzs formálódik ki belőle, egy magas Fa jelenik meg a semmiből. A lombkoronája gyönyörű, de az egyik felét hirtelen a lángok kezdik széttépni, amelyek vörösen a magasba emelkednek, míg a másik felét a fehér fagy éles fogai hasítják szét, közben lecsüngnek az ágakról a jégcsapok, de a tetején egy kis virág nyílt ki, amit sem a Fagy, sem a Tűz nem bánthat. Egy lila kis virág, ami a Fa ékes koronája, és a Szél sem bírja letépni, a Villámok meg felette égi táncot járnak. Ez a Fa jelképezi a Titokzatos Hatost, és ha ezekből az egyik kiválaszt, akkor megnyílik előtted az Út. Adam Drin szerencsés lehet... vagy éppen elátkozott?

Kalandokban gazdag élményeket kívánok minden Olvasónak!

A könyvben szereplő karakterek, nevek, helyszínek mind a képzelet szüleményei. A történet nem a valóság műve, hanem kitaláció.

ISMERKEDÉS

Ferdizen... Ferdizen a város neve, amelyben töltöm mindennapjaimat, a szülőföldem, és nagyon szeretem. A hosszú, zöld síkságon elterülő település nem kisváros, van mindene, ami csak kell, és egy gyönyörű helyen van, körülötte folyók, és szebbnél szebb erdők. Szinte azt mondhatnám, hogy ez az egyik legszebb hely, örülök, hogy az otthonomnak tudhatom.

Sziasztok! Adam Drin a nevem, nem vagyok egy nagy társasági srác, de azért alkalmanként nagyot tudok ám bulizni. Sajnos szomorú dolog történt, ami máig is rossz álmokat hoz a fejembe: az anyukám belehalt a szülésembe, csak képről láttam a szép arcát... A halála után apa elhamvasztotta, mert anya megkérte rá, ha egyszer meghalna, akkor ne koporsóba zárják a testét, hanem váljon eggyé a természettel. Az apám kiskoromban elmesélte, hogy egy magas hegy tetejéről búcsúzott el anyámtól, és a hamuját szétszórta a levegőben, hogy felrepüljön a mennyországba, most onnan néz le ránk. Sohasem láthatam, ebbe bele kellett törődnöm. Helyette van egy csodálatos nő, aki apa felesége lett, és már hét éve hordják a gyűrűt. Apám sokáig nem akart új életet nővel, de ő különleges, egy igazi angyal. Úgy tekintek rá, és úgy szeretem, mintha az anyám lenne. A nagyszüleimmel alig találkoztam, nagyon messze laknak tőlünk, meg sajnos csak apám részéről élnek. Viszont valamiért

nagyon összeveszték, még mikor pelenkás voltam, sohasem tudtam meg az okát, hogy miért csak születésnapokra, meg nagyobb eseményekre jönnek el, mamát is kérdeztem, de látszik, hogy távolságtartóak az apámmal, így nem alakult ki annyira erős kapocs az ősökkel.

Ferdizen nemcsak gyönyörű, hanem benne találhatóak a legértékesebb emberek is: a barátaim, akik nagyon szeretnek, és mindig mellettem állnak, főleg David Mortyn, akire szinte már úgy tekintek, mint egy testvérré, egy családtagra, mert nála jobb barátot nem tudok elképzelni. Meg hát Eric Jisen, aki határozott döntéseivel mindig tudja, mit kell mondania nekem egy szürke hétköznapon, mikor magam alatt vagyok. Ő már lassan úgy viselkedik velem, mintha az apám lenne, de nagyon bírom, Rikk a legjobb barátom. Mi vagyunk az örök hármas! Sohasem szakítottak el minket, és nem is fognak. Boldog vagyok miattuk, de az biztos, hogy buliszervezésben nagyon bénák. Ugyanis megéreztem azonnal, hogy van valami a háttérben, az utóbbi két hétben eléggé távolságtartóak voltak. Nem nehéz rájönni, mivel a 18. születésnapom közeleg, ezért egy titkos kis házibulit dobnak nekem össze, persze úgy teszek, mintha nem tudnék semmiről, ami tényleg nagyon nehéz, de eddig bevették. Olyan jól érzem magam, nekem még ilyen bulim nem volt, csak a családdal ünnepeltem a születésnapokat, na meg buliban a haverokkal, de azoknak nem volt meg a varázsuk, gondolom, értitek, ez valahogy más lesz, hiszen 18 leszek...

Teltek a napok, május 3. gyorsan közeleg, de addig sem unatkozom, mindig kimegyek egyedül a közeli erdőbe, kiengedni a gőzt a sulis után, amit hamarosan befejezek, és elindul a nagyvárosi életem. Egy kis tó mellé ülök, ahol a kacsák fészkelnek, és néha még egy-két szarvas is elmegy ott. Párszor láttam, gyönyörű állatok, eléggé közel jöttek, nem féltek tőlem, szemtünk kb. öt percig, aztán elmentek, meg a madarak is, mint ha nekem énekelnének, és örülnek, ha a közelben vagyok. Mondjuk túl nagy a fantáziám, amit sokan mondtak, és elkalandozok, ezek csak állatok.

Szombatra esett a születésnapom, David fel is hívott, hogy találkoznunk kell, mert valami borzalmas nagy baj történt vele, és menjek el hozzájuk, szinte ordibált, meg néha meg-megakadt a szava (nem volt átlátszó kicsit sem). Elindultam, de nem egy hétköznapi pulóverben mentem, hanem kigombolt ingben, vas-tag bőr karkötő, a rövid, sötétbarna hajamat folyton bezselézem, mert a csajok azt szeretik, és már természetes nekem is. Felvettem egy fehér, megtépett laza farmert a kedvenc kék övemmel, és vígan elindultam. Odaértem, az ajtóra furcsa, alig kiolvasható betűkkel volt írva: *Gyere hátra, a kertbe!* – David.

Már sötétedett, belementem a játékba, elindultam lazán, hogy mi is lehet ott, de mikor a kertben voltam, nem láttam senkit sem, a fűben volt egy tépett lap, amire a következő volt írva: *A garázsban vagyok.* Rendben, gondoltam magamban, elindultam, felhúztam a garázsajtót, és ott volt David meg a haverjaim, és olyanok is, akiket nem ismerek, hangosan ordították: – MEGLEPETÉÉÉS! BOLDOG SZÜLINAPOT, ADAM! – Úgy tettem, mint aki nagyon meglepődik, pacsiztam a srácokkal, meg is rínáltak vodkával, ittam egy kicsit, és már be is nyomták a zenét.

– Végre bulizunk! Ha már ennyit dolgoztam ezen a bulin! – ordította Dave. – Hééé, DOLGOZTUNK haver, én is mennyit segítettem neked! – mondta felháborodottan Eric. – Jó, hagyjuk srácok, bulizzunk, mert még mindig nem fogtam fel, hogy ilyen király barátaim vannak! – szoltam közbe meglepetten. Mindenki ivott, elkezdett táncolni, csak az én kedvenc számaim mentek, Davidéknek volt az udvarban egy hatalmas medencéjük, sajna nem lehetett használni, a szülei megtiltották, le is takarták. Eric mondta is a magáét: – Na, te nagy táncos, mutass nekünk valamit, itt van a táncparkett, hajrááá!

Mindenki tapsolt és biztatott, hogy nyomjam, na, nem kellett sokáig kérni, elkezdtem nyomni, táncoltam, breakeltem, és élveztem, amit csinálok, mert én imádok táncolni, nem csupán a hobbim, hiszen eljárógatok versenyekre egy csapattal, na meg Daviddel, mert ő is a csapat része, és sokat járok fellépni, nem vagyok egy lámpalázás típus. Mindenki őrjöngött, Dave mellém is jött, majd bekapcsolták a duó zenénket, azért még nem érezte magát annyira berúgva, elkezdtük nyomni a közös kemény